

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS ŽVALGAS

RAUDONOSIOS LAPĖS KLANAS

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
RAUDONOSIOS LAPĖS
KLANAS

Versta iš:
John Flanagan
RANGER'S APPRENTICE. THE
ROYAL RANGER 2: THE RED FOX
CLAN
Philomel Books, New York, 2018

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, John Flanagan, 2018

Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice. The Royal Ranger 2:
The Red Fox Clan* 2018 metais išleido *Random House Australia Pty Ltd*,
Sidnėjus, Australija.

Išleista susitarus su *Penguin Random House Australia Pty Ltd*.

Viršelio iliustracija, Jeremy Reston

Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2022

© Leidykla „Niekio rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-819-8

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS ŽVALGAS RAUDONOSIOS LAPĖS KLANAS

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2022

Užsiglaudęs šešėlyje jis kaupė širdyje įniršį. Šis jam buvo reikalingas. Jis mito juo. Įniršis jo žodžiams ir skelbiamai žiniiai įkvėpdavo aistros.

Klausytojai tai pajusdavo ir atitinkamai atsiliepdavo. Jis gebėjo įžiebtį tą patį įniršį ir juose. Daugiausia tai buvo bemoksliai kaimiečiai ir miestelių gyventojai. Jis žinojo visas gudrybes, kaip sukurstyti minią, gebėjo pasinaudoti žmonių išankstinėmis nuostatomis ir nepakantumu. Jo klausydamiesi šie kumščiuodavo orą ir šaukdavosi teisingumo.

Jo paties įniršis turėjo labai paprastą pagrindą: jis buvo įsitikinęs, kad iš jo atimta prigimtinė teisė – paveldėjimo teisė. Ir tai padarė užgaidus karalius, nusprendęs užtikrinti, kad sostą perimtų tik jo šeimos nariai. Vienu plunksnos brūkštelėjimu jis pakeitė šimtmečius galiojusį įsakymą ir patvarkė taip, kad Aralueno karaliaus sosto įpėdiniu galėtų tapti ne tik sūnus, bet ir dukra.

Dauguma aralueniečių net nesusimąstę priėmė naująją tvarką. Tik nedidelis būrelis fanatikų ir senųjų papročių sergėtojų jai priešinosi. Jie susibūrė į Raudonosios Lapės klaną – maištininkų grupuotę, siekiančią sugrąžinti senąją

įstatymą, pagal kurį sostas atitenka tik vyriškosios giminės palikuonims.

Kai prieš kelerius metus jis susirado Raudonosios Lapės klaną, šį sudarė mažiau nei penkiasdešimt narių. Tačiau jis suprato, kad tie vyrai jam padės siekti tikslo – Aralueno sosto. Jis suvokė, kad šis judėjimas, nors silpnas ir neorganizuotas, gali tapti didelio žygio atspirties tašku.

Taigi jis įstojo į klaną, ir čia atsiskleidė jo gebėjimas vadovauti ir kurti strategijas.

Jis keliavo iš kaimo į kaimą, iš miesto į miestą, per slaptus susirinkimus kurstė žmones, žiūrėjo, kaip auga klando narių skaičius, ir laukė tinkamos progos. Judėjimas, kuriam priklausė jau keli šimtai žmonių, buvo gerai finansuojamas ir įgijo vis didesnę galią. O jis pats pamažu kilo vis aukštyr, kol tapo *Vulpus Rutilus* – Raudonąja Lape, arba klando vadu.

Jis buvo gabus ir įtaigus oratorius, bet tai buvo toli gražu ne vienintelis jo talentas. Prireikus jis galėjo būti žiaurus ir negailestingas. Ne sykį šaltakraujiškai susidorojo su jam prieštaravusiais ar trukdžiusiais žmonėmis.

Svarbiausia – jis dar vaikystėje išmoko, kad veiksmingiausias būdas pasiekti tikslą – tai pasitelkti žavesį ir apsimestinį draugiškumą. Mama jam nuo mažens aiškino, kokia neteisybė jiems buvo padaryta, ir kalė į galvą, kad „medumi sugausi daugiau musių nei actu“. Paūgėjęs ir subrendęs jis puikiai pritaikė šią pamoką.

Jis išsiugdė gebėjimą patikti žmonėms ir įtikinti, kad yra jų draugas. Buvo puikus aktorius, mokėjo slėpti priešiškumą, kerinčiai šypsotis ir vaizduoti šiltą ir nuoširdų žmogų. Net ir dabar aukščiausiuose Raudonosios Lapės klando sluoksniuose buvo keli žmonės, kurių jis nekentė. Tačiau nė vienas to nežinojo, visi jį laikė dosniu, maloniu draugu ir sąjungininku.

O tie, kurie nepriklausė kultui, kuriuos jis laikė pikčiausiais savo priešais, nė nenutuokė, koks įtūžis kunkuliuoja po nerūpestingumo ir linksmumo kauke.

Pagaliau priartėjo laikas, kai jis nusimes kaukes ir atskleis tikruosius jausmus. Vien pagalvojus apie tai jį apimdavo didžiulis pasitenkinimas.

Susirinkimas vyko didelėje miško proskynoje tarp trijų kaimų, kuriuose buvo verbuojami nauji klando nariai. Jis apžvelgė klausytojus. Čia buvo susirinkę tik klando nariai. Juos supo vėzdais ir kardais ginkluoti sargybiniai, kurių užduotis buvo neprileisti pašalinių. Iš viso buvo maždaug šimtas žmonių, ir jis tuo džiaugėsi. Pačioje pradžioje jis kalbėdavo gal dešimčiai dalyvių, ir tie jo klausydavosi tik viena ausimi; tai būdavo vyrukai, tetrokštantys pajvairinti pilką, nykų gyvenimą. Bet ilgainiui judėjimas sustiprėjo ir igijo pagreitį. Laukdama, kol jis prabils, minia šurmuliavo.

Jis sumetė, kad pats laikas pradėti. Per pastaruosius porą metų išmoko valdyti minias. Žinodavo, kada pasirodyti ir kiek dar palaukti, kad susidomėjimas virstų nekantrumu ir įkarščiu.

Jam iš kairės stovėjo liepsnojančių deglių apšviesta pakyla, už jos kabojų uždanga su raudonos lapės snukiu.

Jis užsidėjo stilizuotą lapės kaukę, dengiančią akis, nosį ir skruostus. Susisiautęs raudoną apsiaustą užėjo už pakylos, palypėjo tris pakopas, atitraukė uždangą ir lyg stebukladarys pasirodė deglių šviesoje.

Žiūrovai trumpam nuščiuvo, o kai jis išskėtė rankas, išskleisdamas raudoną apsiaustą, pasigirdo kurtinami plojimai.

– Bičiuliai! – luktelėjęs, kol plojimai aprimo, bet dar nesibaigė, sušuko jis.

Stojo tyla – visi laukė, ką jis pasakys. Ir tada jis prabilo skardžiu balsu, pasiekiančiu pačias tolimiausias gretas.

– Tūkstančius metų mūsų šalyje galiojo įstatymas, kad sostą gali paveldėti tik vyriškos lyties įpėdinis. Tai buvo geras įstatymas. Teisingas įstatymas. Įstatymas pagal dievų valią.

Per minią nusirito pritiriamas murmesys.

Jis trumpai nusistebėjo, kodėl visi taip lengvai priėmė teiginį, kad tas įstatymas buvo pagal dievų valią. Šiaip ar taip, žmonės juo patikėjo. Visada tikėjo. Dažnai kartojamas melas klausytojų galvose virsta tiesa, ir jis pasinaudojo šia gudrybe.

– Tačiau ne per seniausią karalių nusprendė galįs pakeisti šį įstatymą – nusprendė pats vienas, su niekuo nepasitaręs. Vienu plunksnos brūkštelėjimu ėmė ir perrašė jį. Savavališkai ir beatodairiškai.

Jis išėjo į scenos priekį ir pasilenkė prie žiūrovų.

– Ar mes *norėjom*, kad įstatymas būtų pakeistas? – aukštu balsu garsiai sušuko jis.

Netrukus sulaukė norimo atsako.

– Ne! – sustūgo minia.

Jei žiūrovai būtų tylėję, juos būtų užvedę į minią įsimaišę jo žmonės.

– Ar mes *prašėm*, kad įstatymas būtų pakeistas?

– Ne! – nuaidėjo proskynoje.

– Kodėl gi karalius tai padarė? – šįkart jis atsakymo nelaukė, iškart kalbėjo toliau. – Ogi norėdamas užtikrinti, kad sostą perimtų šeimos narys. Jis siekė, kad karalystę valdytų jo anūkė. O paskui jos dukra. Kai karalius pakeitė įstatymą, jo anūkė dar buvo negimusi. Tačiau žmonės jį mylėjo ir užmerkė akis. Ar jis turėjo teisę taip pasielgti?

– NE-E-E!

– Ar tai buvo teisinga?

– NE-E-E!

– Tai gal jis taip pasielgė iš pasipūtimo ir savanaudiškumo? Todėl, kad jam nė kiek nerūpėjo karalystės liaudis?

– TA-A-IP!

Jis nutilo, luktelėjo, kol žmonės aprimo, tada prašneko tylesniu ir rimtesniu balsu.

– Ar per karą moteris galėtų vadovauti šaliai? – Jis papurtė galvą. – Ne, negalėtų. Moterys ne tokios stiprios, kad nugalėtų priešus. Ką jos nutuokia apie karybą, ginkluotę, sienų apsaugą?

Jis iškėlė rankas, prašydamas klausytojų atsakyti.

– NIEKO! NIEKO! – pasigirdo šūksniai.

– Vadinasi, bičiuliai, atėjo laikas atkurti teisingumą! Pa-keisti neteisėtą, neprašytą, bedievišką įstatymą ir sugrąžinti mūsų kraštui seną tvarką. Ar prisidėsit prie manęs?

– TAIP! – suriko dalyviai.

Bet jam to dar buvo negana.

– Ar jūs VISI su manim? Ar sugrąžinsim buvusią tvarką? Teisingą tvarką? Dievo nustatytą tvarką?

– TA-A-A-A-AIP!

Minia taip griausmingai šaukė, kad pažadino medžiuose aplink proskyną miegančius varnėnus. *Vulpus Rutilus* nusi-grėžė, norėdamas nuslėpti pergalingą šypseną. Susitvardęs atsisuko ir prakalbo tyliu balsu, kad klausytojai turėtų iš-tempti ausis.

– Ką gi, bičiuliai, pats laikas Raudonosios Lapės klanui pakilti. Po dviejų mėnesių renkamės Aralueno feode, ten jums duosiu tolesnius nurodymus.

Jie artėjo prie Madės. Jų buvo dvylika, išsirikiavę reta greta kas penkis metrus, taigi iš viso apėmė šešiasdešimties metrų plotą. Kiekvienas nešėsi po liepsnojančią deglą – aukštai iškeltą, kad prasklaidytų tirštėjančią tamsą. Madė pažvelgė į ieškotojų gretą. Jei pavyktų ją kirsti arba sustojus praleisti juos, užduotis būtų atlikta. Madė nusprendė pasislėpti.

Tiesą sakant, jos pasirinktos vietos nelabai galėjai pavadinti „slėptuve“. Ji tiesiog atsigulė kniūbsčia sausoje kelius siekiančioje žolėje ir nuo galvos iki kojų užsiklojo apsiaustu.

Priekyje ir už jos plytėjo aukštesnės pievos, kur žolė buvo iki juosmens. Vakaro vėjelis švelniai siūravo stiebus. Ten jai būtų buvę lengviau pasislėpti nuo ieškančiųjų. Tačiau ji ne šiaip sau pasirinko žemesnę pievelę.

Vyrai manys, kad bėglė slepiasi aukštoje žolėje, todėl ten atidžiau dairysis. O čia jie nebus tokie atidūs, nes matys, kad nėra kur užsiglausti.

Bent jau ji to tikėjosi, svarstydamą, kaip geriau prasilenkti su ieškotojais. Be to, tos kitos pievos siauresnės, todėl gretos turės labiau susispausti. Vyras labiau tikėtis ją ten rasti, todėl atidžiau apžiūrinės žemę ir visus įtartinus daiktus.

Tokius, kaip pilkai žalias žvalgo apsiaustas ir po juo tūnantis žmogelis.

Prietema jai irgi teikė pranašumą. Saulė jau buvo nusileidusi, bet vakaruose dar švietė saulėlydžio gaisai. Ant nelygios žemės krito ilgi šešėliai, tamsa vis tirštėjo. Dervos pripildyti deglai nepadėjo ieškotojams, priešingai – netolygi, mirgučiuojanti šviesa tik apsunkino jų darbą.

Vienas ieškotojas priartėjo prie jos, ir ji išvydo geltoną deglo švytėjimą. Atsispyrė beveik neišveikiamai pagundai pakelti galvą ir apsidairyti. Ruošdamasi užduočiai ji išsiterliojo veidą purvu ir suodžiais, bet jis vis tiek boluotų tamsoje kaip blyškus ovalas. Dar labiau dėmesį patrauktų judesiai. Taigi ji gulėjo kniūbsčia, išmeigusi akis į sausus stiebelius už poros centimetrų nuo veido, žiūrėdama, kaip jais slenka geltoni ugnies atšvaitai. Šviesos šaltiniui artėjant, jų šešėliai vis trumpėjo.

Girdint, kaip po batais šnara žolė, jai ėmė daužytis širdis. Net ausyse tvinkėsėjo, lyg kas muštų būgnus.

„Kliaukis apsiaustu“, – mintyse pasikartojo ji seną mokytojo įkaltą priesaką. Ieškotojai neišgirs jos širdies dūžių. Ir jeigu ji gulės sustingusi kaip lavonas, niekas jos nepamatys. Apsiaustas ją paslėps. Iki šiol paslėpdavo, paslėps ir dabar.

– Ei, matau tave! Stokis ir pasiduok.

Balsas nuskambėjo labai arti, ko gero, arčiau nei už trijų metrų. Kalbantysis atrodė pasitikintis savimi. Ji vos susilaikė neatsistojusi. Bet tada prisiminė, ką sakė Vilis, mokydamas ją slėptis nuo ieškotojų.

„Jie veikiausiai mėgins tave pergudrauti, kad pasirodytum. Sušuks, kad mato, ir lieps atsistoti. Neapsigauk.“

Taigi ji gulėjo ir nejudėjo. Vėl nuskambėjo balsas:

– Nagi, sakiau, kad matau!

Tačiau balsui jau stigo ankstesnio pasitikėjimo savimi. Jame buvo justai abejonė, tarsi ieškantysis būtų suvokęs, kad klasta neišdegė arba kad šalia jo niekas nesislepia. Dar po kelių sekundžių jis tyliai nusikeikė ir pajudėjo tolyn. Po jo kojomis traškėjo sausa žolė, ir Madė suvokė, kad jis eina pro šalį. Vadinasi, jo žvilgsnis nukreiptas į priekį. Stiebelių metami plonyčiai šešėliai ilgėjo ir kryo kairėn, taigi jis judėjo dešinėn.

Ji suvokė, kad guli sulaikiusi kvapą, tad tyliai iškvėpė ir pajuto, kaip atsipalaidavo kūnas. Širdis nustojo dundėti ir ėmė ritmingai plakti.

Po poros minučių jis nutols ir jau nebegirdės tylaus šnaresio, jeigu ji sujudėtų. Madė laukdama lėtai suskaičiavo iki šimto dvidešimties. Šnaresys pamažu slopo, kol visai nutilo. Ji įtempė raumenis. Krisdama ant žemės ištiesė į priekį kairę ranką, dešinę pasikišo po savimi, dabar ja remdamasi šiek tiek pasikėlė ir pašliaužė tolyn nuo slėptuvės.

Dešinį delną dūrė aštrus žolės stiebas. Knietėjo šiek tiek patraukti ranką, bet ji ir vėl susilaikė.

Nereikalingas judesys gali išduoti. Verčiau jau kęsti nepatogumą. Žinoma, jai *reikės* pajudinti ranką, kad pasikeltų aukščiau ir galėtų ropoti. Bet tai jau bus būtinas judesys. Antraip ji pragulėtų čia per naktį. Taigi ji dar kartą įtempė raumenis.

Staiga apmirė.

Žolėje priešais ją pasigirdo garsas – tylus, neatpažįstamas. Ji prisiminė kitą Vilio duotą patarimą.

„Kartais paskui ieškotojus atsilikęs per dešimt ar dvylika metrų eina tikrintojas, – mintyse nuskambėjo ramus Vilio

balsas. – Jis bando sučiupti žmogų, prasprūdusį pro ieško-tojų gretą ir jau pajudėjusį iš vietos. Tai sena gudrybė, bet nepatikėtum, kiek žmonių tokiu būdu išsiduoda.“

Ji atsipalaidavo ir veidu įsikniaubė į žemę. Vėl išgirdo tą garsą ir šikart jį atpažino. Žmogus ėjo aukštai keldamas kojas ir statydamas jas visa pėda ant žemės, prieš tai patikrindamas, ar nieko neužmins. Ją taip mokė sėlinti, ir ji suprato, kad vyras šiuo atžvilgiu labai įgudęs.

Ji ištempė ausis, mėgindama nustatyti, iš kurios pusės jis ateina ir koku atstumu nuo jos yra. Regis, tikrintojas buvo šiek tiek dešiniau ir judėjo įstrižai, taigi turėtų praeiti pro pat ją. Kol kas deglo šviesos nesimatė. Ji nusivylusi prikan-do lūpą. Mirgančioje, besikeičiančioje deglo šviesoje jai būtų lengviau pasislėpti. Be to, vyro akys nebūtų prisitaikiusios prie tamsos, nes jis žiūrėtų į ugnį.

Tikrintojas priartėjo. Labai stengėsi netriukšmauti, bet Madė jį vis tiek šiek tiek girdėjo. Jis ėjo tvirtu, vienu žingsniu, todėl jai buvo lengviau sekti jo judėjimą. Perpratusi ritmą ji jau žinodavo, kada laukti kito tylutėlio žingsnio.

Jis buvo jau čia pat. Pagal judėjimo kryptį atrodė, kad jis praeis pro šalį jai iš kairės. Vyras žengė žingsnį, šiek tiek nutoldamas nuo jos, ir ją apėmė pergalės džiaugsmas. Dar trys žingsniai – ir ji galės ramiau atsikvėpti.

Tačiau vyras visiškai netikėtai pakeitė kryptį ir ėmė žingsniuoti lygiagrečiai su ja. Labai nedaug trūko, kad ją surastų, ir Madei vėl smarkiau sutuksėjo širdis.

Staiga kairę ranką pervėrė skausmas – vyras užmynė ant jos ir, keldamas koją kitam žingsniui, prispaudė visu svoriu.

– Ai! – nesusilaikiusi riktelėjo ji.

Tuo pat metu krūptelėjo iš skausmo. Vyras, po koja pajutęs neįprastą daiktą, žengtelėjo atgal. Madė tik vos vos

sujudėjo, bet to užteko. Tikrintojas džiugiai šūktelėjo, ir ji pajuto, kaip geležiniai pirštai sugriebia ją už pakarpos po pat gobtuvu ir pakelia aukštyn.

– Sučiupau! – patenkintas šūktelėjo jis. Atgręžė ją į save ir tuo pat metu suriko ieškotojams: – Grįžkit! Turiu jį!

Vyras nusimetė gobtuvą ir atidžiai pasižiūrėjo jai į veidą.

– Betgi tu visai ne „jis“, ar ne? – tarė. – Tu Vilio Taikos mokinė. Ką gi, puikus laimikis!

Madė spurdėjo jo gniaužtuose, vildamasi ištrūkti, nors pratybos buvo baigtos. Kiti ieškotojai, išgirdę šūksnį, grįžo atgal ir apspito juos. Deglai ryškiai nušvietė išsišiepusius jų veidus.

– Nepasisekė, – tarė vienas dailus ketvirtuo kurso mokiniys. – Tiek nedaug trūko.

Jis smakru mostelėjo į lauko pakraštį, ir ji vargais negalais pasuko galvą. Trobelė, kurią jai reikėjo pasiekti, buvo vos už penkiasdešimties metrų. Jei ne šitas mulkis gremėzdiškomis kojomis, ji būtų įvykdžiusi užduotį.

Ir per metinį egzaminą būtų gavusi geriausią įvertinimą.

Ant neaukštos kalvos, už šimto metrų, Vilis Taika su Gilanu žiūrėjo, kaip ieškotojai spiečiasi aplink Madę ir ją suradusį vyruką. Net iš tokio nuotolio, netgi tamsoje, šviečiant tik deglams, Vilis matė, kaip nusiminė ir nusivylė Madė.

– Tiesiog nepasisekė, – tarė Gilanas. – Nedaug trūko, ir būtų pavykę. Ji viską darė gerai.

– Iki tos akimirkos, kai sušuko: „Ai! Užlipai man ant rankos!“ – šypsodamasis pridūrė Vilis.

Gilanas pašnairavo į seną bičiulį.

Skandija – karinga šalis. Čia vertinama jėga, ištvermė ir gebėjimas bendradarbiauti. Būti geru kariu – didelė garbė.

Kaip skandai tampa kariais? Šešiolikos sulaukę jaunuoliai suskirstomi į komandas, vadinamas brolijomis. Tris mėnesius jie turi kartu gyventi, sunkiai treniruotis ir mokytis laivybos, mūšio taktikos, kautis ginklais ir dirbti išvien. Brolijos turi ne tik atlaikyti sunkius išbandymus, bet ir rungtyniauti tarpusavyje. Laimėti gali tik viena.

Helas – pusiau skandas, pusiau araluenietis. Dėl savo kilmės jis dažnai nuvertinamas ir pašiepiamas. Nesvarbu, kad turi įgimtą talentą laivybai ir yra puikus išradėjas. Kiti jo brolijos nariai – tokie patys atstumtieji, kurių niekas nenorėjo savo komandose. Tačiau jie drąsūs, protingi, išradingi ir žino, ko siekia. Vaikinams teks sutelkti visas jėgas ir sumanumą, kad įrodytų, ko iš tiesų verti.

Šiandien jie – atstumtieji. Tačiau galbūt rytoj taps didvyriais.

Tarptautinio bestselerio „Žvalgo mokiny“ autoriaus Johno Flanagano serijoje „Brolija“ – nuotykių jūrose, negailestingi piratai ir nepamirštami mūšiai!

Žvalgo Vilio mokinė Madė, vos išlaikiusi trečiųjų mokslo metų egzaminus, privalo vėl grįžti į Aralueno pilį pas savo karališkąją šeimą. Jos žinios, įgytos sunkių pamokų ir treniruočių metu, turi būti laikomos paslapyje. Ar nepabos būsima žvalgei ir sosto įpėdinei vaikštinėti pilies menėmis ir vaidinti silpną princesę? Nors ką gali žinoti, kartais pavojus visai čia pat, o visos įgytos kovų ir sėlinimo žinios gali praversti net iš pažiūros saugiuose namuose.

Tai jau tryliktoji australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944 m.) nuotykių serijos apie žvalgo mokinį knyga. Tęsinyje pasakojama apie kadaise žvalgo mokiniu, o dabar jau legendiniu žvalgu tapusio Vilio auklėtinės Madės nuotykius. Šios knygos mėgstamos skaitytojų visame pasaulyje ir susilaukė nemažai literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

Žvalgo mokiny. Gorlano Griuvėsiai
Žvalgo mokiny. Degantis tiltas
Žvalgo mokiny. Ledo šalis
Žvalgo mokiny. Ažuolo lapas
Žvalgo mokiny. Šiaurės burtininkas
Žvalgo mokiny. Makindo apgultis
Žvalgo mokiny. Erako išpirka
Žvalgo mokiny. Klonmelio karaliai
Žvalgo mokiny. Holtas pavojuje
Žvalgo mokiny. Nihonijos imperatorius
Žvalgo mokiny. Dingusios istorijos
Žvalgo mokiny. Karališkasis žvalgas
Žvalgo mokiny. Karališkasis žvalgas. Raudonosios lapės klanas
Žvalgo mokiny. Priešistorė. Gorlano turnyras
Žvalgo mokiny. Priešistorė. Hekemo viržyno mūšis

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Ji privalėjo pasirodyti geriau už kitus mokinius, nes buvo mergaitė – pirmą žvalgų mokinius priimta mergaitė. Daug kas vien dėl to norėjo ją išmesti. Ji negalėjo mokytis taip pat gerai, kaip jos kurso berniukai. Ji turėjo mokytis geriau.

Madė – ne tik Aralueno karalystės princesė, bet ir legendinio žvalgo Vilio mokinė. Mergina puikiai kaunasi, jodinėja ir maskuojasi. Ji pasiryžusi tapti nepriekaištinga žvalge – net jei visus ypatingus gebėjimus teks laikyti paslapyje.

Madė dar nežino, kad jai iš tiesų lemta tapti slapto karalystės ginklu. Araluenui gresia pavojus: grupė sukilėlių, pasivadavusių Raudonosios Lapės klanu, kėsinasi užgrobti sostą. Kokių priemonių jie imsis? Kaip su grėsme kovos žvalgai? Laukia neįtikėtinos kovos ir daugybė nuotykių.

TARPTAUTINIS BESTSELERIS ĮVERTINTAS SKAITYTOJŲ VISAME PASAULYJE

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-819-8

9 786094 418198